

ע"פ 6434/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון
ע"פ 6434/15

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה להותרת צו עיכוב יציאה מן הארץ על כנו

תאריך הישיבה: י"א בתשרי התשע"ו (24.9.2015)

בשם המבקשת: עו"ד דפנה שמול
בשם המשיב: עו"ד אחמד יונס ועו"ד מואנס יונס

החלטה

1. העובדות הצריכות לענין פורטו בהחלטתו של השופט זילברטל מיום 9.9.2015 (בש"פ 6113/15) ולכן איני רואה לחזור ולפרטן.

7 חודשים. ביני לביני, ניתן גזר הדין בעניינו של המשיב. עונשו נגזר ל-5 חודשי מאסר שאותן כבר ריצה, באשר נעצר בשעתו לתקופה של

כיום המשיב משוחרר בישראל בתנאי ערובה, שלמעשה מאפשרים לו לצאת יחד עם הערב למפעל של הערב.

עניינו מצטמצם אפוא לבקשה להאריך את צו עיכוב היציאה מהארץ שהוצא נגד המשיב, עד למועד פסק הדין שיינתן בערעור שהוגש על ידי המדינה.

2. ככלל, יש לקחת בחשבון שני שיקולים והם: סיכויי הערעור, והחשש כי המשיב לא יתייצב לשמיעת הערעור ולרצוי עונשו, ככל שיתקבל הערעור ויוחמר העונש.

אני נכון לצאת מנקודת הנחה כי הערעור מעלה שאלות של ממש שראויות לדיון, וכפי שציין השופט זילברטל בהחלטתו, המדובר בנושא ש"קיימת הצדקה מלאה להביאו לבחינה בפני ערכאת הערעור". כל זאת מבלי להביע דעה לגופו של ערעור.

אף מקובלת עלי טענת המדינה, כי לערעור השלכות רוחב על תיקים אחרים התלויים ועומדים, ועל תיקים לעתיד לבוא. מכאן שקיים אינטרס של ממש בבירור הערעור.

3. השאלה העיקרית הצריכה לענייננו היא, האם יש להמשיך ולעכב את המערער בישראל? וזאת יש לזכור כי המערער תושב רצועת עזה, ומשפחתו וילדיו בעזה ומרכז חייו בעזה. במצב הדברים הרגיל, די היה בכך כדי להיעתר לבקשה. אולם, המקרה שבפנינו מתייחד בכך שהמשיב הוא סוחר במקצועו ועיקר פרנסתו מול מפעלים וגורמים בישראל. זאת ועוד, בהכרעת דינו ציין בית משפט קמא, כי התרשם שהמשיב הוא "אדם מיושב ומפוקח, המתנהל בזהירות בסיטואציה המורכבת של חייו, ומבקש לשמור מכל משמר על רישיון הסחר שלו עם ישראל לצורך פרנסת משפחתו".

קשה להלום כי המשיב יסכן את כל עיסוקיו, ויותר מכך, יסכן את הסכום של ₪ 100,000 שהפקיד, ויותר מכך, יסכן גם את שני ערביו שערבו בסכום של ₪ 100,000 כל אחד להבטחת התייצבותו להמשך ההליכים – כל זאת כאשר לא ידוע לו איך וכיצד יסתיים הערעור, האם הערעור יתקבל, ואם כן, מה תהא מידת ההחמרה בעונשו.

4. כאמור, מקובלת עלי עמדת המדינה, כי הנושאים המועלים בערעור ראויים לדיון ולהכרעה. אך דווקא בשל כך, ובהתחשב ביומנו העמוס של בית משפט זה, קיים חשש כי עד שיינתן פסק דין בערעור לגופו, יחלוף עוד זמן רב, גם אם תוקדם שמיעת הערעור, וגם שיקול זה יש לקחת בחשבון.

יתרה מזו, גם אם המשיב לא יתייצב לשמיעת ערעורו – מהלך לא הגיוני מבחינתו באשר בין שמיעת הערעור למתן פסק דין אמור לחלוף זמן נוסף – הרי שגם אז, דומה כי בית משפט זה עשוי להידרש לשאלות העקרוניות שהועלו ע"י המדינה בערעור, ודומה כי זה האינטרס המרכזי שבפנינו.

5. אשר על כן, ובשורה התחתונה, אני דוחה את הבקשה. אני מתיר למשיב לחזור לעזה כך שכל התנאים שנקבעו בהחלטתו של השופט אליהו ביתן מיום 6.9.2015 יחזרו ויעמדו על כנם.

חזרתי והסברתי שוב למשיב את חובתו להתייצב לדיון במועד שייקבע לשמיעת הערעור, ולאחר מכן למועד שיקבע לשימוע פסק הדין. הוסבר למשיב כי אם לא יעשה כן, בית המשפט יהיה רשאי הן לחלט את הפיקדון שהופקד על ידו, והן לחייב את שני ערביו בתשלום הערבויות (בשלב זה נעמד המשיב באולם בית המשפט והתחייב להתייצב לערעור).

למזכירות: לקבוע שמיעת הערעור בהקדם.

ניתנה היום, י"א בתשרי התשע"ו (24.9.2015), בנוכחות הצדדים.

ש ו פ ט